

III

Чи ще від часів Адама
Ботокуди існували,
Чи аж в сорок осьмим році
Враз сотворені зістали —

Сього не будем рішати,
Та й воно й нелегка справа,—
Но то певно, що аж з тим
Роком почалась їх слава.

На руїнах канчуківства
Стали вни, як «стовп народний»,
На руїнах академії
Збудували «Дім голодний».

Що вперед канчук робив,
Те в свої взяли вни руки;
Замість канчуків фізичних
Завели моральні буки.

Замість давніх рад глупівських
Стала «Ботокудська рада»,
Де означено перш всього,
Що є вірність, що є зрада,

Що є стовп, а що підпора,
Де також в страшній утомі
Сто днів раджено, який би
Герб дать на «Голоднім домі».

Сто днів радять — нич не вийшло!
Вже сто перша днина чеше,
І вни герб такий рішили:
Злотий пес на сонце бреше.

Рік ладили того пса,
Рік несли, а рік ставляли.
«Стій же тут на нашу славу
І бреші!» — вони сказали.

І стоїть той лютий пес
На «Голоднім домі» й досі,
Став на ковбицю ногами
І до сонця морду зносить.

І сидить в «Голоднім домі»
Ботокудська рада й досі,
Против мрій, теорій, мислей,
Сміло голос свій підносить.

Але тихо ясным небом
Сонце радісно пливе,
В ботокудським тихім краї
Плем'я родиться нове,

Плем'я люте і безбожне,
Що смієсь з усіх героїв,
Зі стовпів тих ботокудських
І з покори їх старої.

Але чорт їм, тим новим!
Не вони нас тут обходять,
А ті радні-ботокудські,
Що великі діла плодять.

Бо, чень, кождий догадаєсь,
Що на псі вони не стали,
Але далі в світ широко
Ботокудство розславляли.

Правда, пес той золочений,
Що на дах аж виліз сміло,
Безперечно й неохибно,
Був їх н а й в и щ е діло.

Вище вже вни не пішли,
Но зате в недовгій хвили
Вшир увесь глупівський край,
Наче морські хвилі, вкрили.